

Az Evangélium hírnökei

{AA 166}

Miután Pált és Barnabást az antiókhiai hittestvérek felavatták, „kibocsáttattak a Szent Lélektől, lemenének Szeleucziába; és onnét elevezének Cziprusba.” (Ap. csel. 13:4) Az apostolok ezzel megkezdték első misszióútjukat. {AA 166.1}

Cziprus is azon helyek közé tartozott, ahová a hívők elmenekültek az István halála után Jeruzsálemben bekövetkezett üldözés elől. Innen jött néhány férfi Antiókhiaába, és ott „szólának a görögöknek, hirdetve az Úr Jézust” (Ap. csel. 11:20). Barnabás „cziprusi” lévén (Ap. csel. 4:36), Márk János nevű rokonának kíséretében, Pállal együtt meglátogatta ezt a szigetet. {AA 166.2}

Márk anyja megtért a keresztény hitre. Jeruzsálemi háza azóta is menedéket nyújtott a tanítványok számára. Tudták, hogy ott mindig kedvesen fogadják őket, és nyugodtan meg is pihenhetnek. Az apostolok egyik ilyen látogatása alkalmával ajánlkozott fel Márk, hogy elkíséri misszióútjukra Pált és Barnabást. Isten kegyelmi munkája érintette szívét és feltámadt benne a vágy, hogy életét teljesen az evangélium szolgálatának szentelje. {AA 166.3}

Amikor Salamis városába érkeztek, az apostolok hirdették „Isten beszédét a zsidóknak zsinagógáiban... és eljárván a szigetet mind Páfusig, találkoznak egy ördögös hamis próféta zsidóra, kinek neve vala Barjézus; ki Sergius Paulus tisztartóval, ez okos emberrel vala. Ez magához hívatván Barnabást és Saulust, kíváná hallani az Isten beszédét. Elimás, az ördögös azonban, (mert így magyaráztatik az ő neve), ellenkezik vala velők, igyekeznén a tisztartót elfordítani a hittől.” (Ap. csel. 13:5-8) {AA 167.1}

Sátán harc nélkül nem engedi meg Isten országa építését itt e földön. A gonosz hatalmak szakadatlanul harcolnak az Isten által az evangélium terjesztésére választott eszközök ellen. De rendkívül buzgók a sötétség hatalmai, ha az igazságot előkelő és valóban becsületes emberek előtt hirdetik. Így történt akkor is, amikor Sergius Paulus, a cziprusi tisztartó hallgatta az evangéliumot. A tisztartó magához hívatta az apostolokat, hogy meghallgassa az általuk hirdetett üzenetet. A gonosz hatalmak azonban, amelyek Elimás által munkálkodtak, megkísérelték, hogy kártékony befolyásukkal eltérítsék a hittől, és keresztazzék Isten szándékát. {AA 167.2}

Így igyekszik a bukott ellenség mindenkor, befolyásos férfiakat a megtéréstől visszatartani, nehogy jó szolgálatokat tegyenek Isten művének. A hűséges evangéliumi munkás azonban ne féljen, hogy az ellenség legyőzi, mert hiszen az a kiváltsága, hogy a magasságból erőt nyerjen, melynek segítségével ellenállhat minden sátáni befolyásnak. {AA 167.3}

Noha Sátán erősen szorongatta Pált, mégis volt elég bátorsága, hogy rendreutasítsa azt, aki által az ellenség tevékenykedett. Az apostol, „Szentlélekkel telve” ránézett Elimásra és „monda: Óh, minden álnoksággal és minden gonosszággal teljes ördögfi, minden igazságnak ellensége, nem szűnöl-é meg az Úrnak igaz útait elfordítani? Most azért íme az Úrnak keze van ellened, és vak leszel, és nem látod a napot egy ideig. És azonnal homály és sötétség szálla reá; és kerengve keres vala vezetőket. Akkor a tisztartó, mikor látta a történt dolgot, hitt, elálmélkodván az Úrnak tudományán.” (Ap. csel. 13:10-12) {AA 168.1}

Az ördögös szándékosan zárta be szemeit az evangélium bizonyítékai előtt. Az Úr pedig, jogos haragjában, elvette tőle természetes látását, és vaksággal sújtotta. Ez ugyan nem volt állandó vakság, csupán időleges, és arra szolgált, hogy bűnbánatra vezesse; arra is, hogy Istentől bocsánatot kérjen, akit annyira megsértett. Nagy zavara teljesen hatástalanná tette sok ravasz fogását, amelyeket Krisztus tanai ellen alkalmazott. Az a tény, hogy vakságában keringenie kellett, bizonyítékul szolgált mindenkinek, hogy az apostolok által művelt csodák – amelyeket Elimás szemfényvesztésnek nevezett – Isten ereje által történtek. A tisztartó így módon meggyőződött az apostolok által képviselt tan igazságáról, és elfogadta az evangéliumot. {AA 168.2}

Elimás ugyan nem volt művelt ember, de Sátán munkájára különösen alkalmas. Aki Isten igazságát hirdeti, különböző alakban találkozik majd a furfangos ellenséggel: néha tudós ember személyében, gyakrabban

azonban műveletlen emberek alakjában, akiket Sátán képezett ki alkalmas eszközökké emberi lelkek megtévesztésére. Krisztus szolgájának azonban Isten félelmében és erejének hatalmában hűségesen őrhelyén kell állania; így Sátán csapataiban zavart idézhet elő, és az Úr nevében győzelmet arathat. {AA 169.1}

Pál és kísérei folytatták útjukat és eljutottak Pergába, Pámfilianak városába. Útjuk fáradságos volt, telve viszontagságokkal, nélkülözésekkel. Minden oldalról veszély környékezte őket. Láthatóan és láthatatlanul leselkedtek rájuk úgy a falvakban, mint a városokban, amelyeken keresztülhaladtak; sőt még az elhagyott országutakon is. Azonban Pál és Barnabás megtanulta, hogy bízzék Isten szabadító erejében. Szívük az elveszendő lelkek iránti szeretettől izzott. Hű pásztorokként keresték az elveszett juhokat, nem gondolva saját jólétükre és kényelmükre. Megfeledkezve önmagukról, nem tántorodtak meg, ha fáradtak és éhesek voltak, vagy a hidegtől reszkettek. Tekintetük csak egy célra irányult: azok üdvösségére, akik messze eltávolodtak a nyájtól. {AA 169.2}

Így történt azután, hogy Márkot elfogta a félelem és a csüggedés. Egyelőre megingott abbeli szándékában, hogy feltétel nélkül az Úr munkájának szentelje életét. A nehézségekhez nem volt hozzászokva, az utazás veszélyei és nélkülözései teljesen letörték. Kedvező körülmények között eredményesen dolgozott, most azonban a nehézségek és veszélyek közepette, amelyek oly gyakran környékeztek az úttörőket, gyenge harcosnak bizonyult. Nem tudta a kereszthordozás terheit elviselni. Meg kellett még tanulnia, hogy a veszélyekkel, az üldözésekkel és a nyomorúsággal bátran és hősieen szembeszálljon. Miközben az apostolok továbbnyomultak és még nagyobb nehézségek mutatkoztak, Márk megfélemlt. Nem volt bátorsága őket tovább kísérni, visszatért tehát Jeruzsálembe. {AA 169.3}

Márknak a veszélyek előli szökését Pál igen kedvezőtlenül, sőt szigorúan ítélte meg. Barnabás azonban hajlandóbb volt Márk viselkedését tapasztalatlanságával magyarázni. Szívükből óhajtott, hogy Márk ne tegye le a prédikátori tisztséget, mert látott benne képességeket; tudta, hogy Krisztusnak használható és alkalmas szolgájává fog válni. Barnabásnak Márk érdekében követett kíméletes bánásmódja később busás jutalmat aratott, mert ez a fiatalember végül maradéktalanul az Úrnak és az evangélium hirdetésének szentelte életét – még a legnehezebb területeken is. Isten áldásával, Barnabás bölcs vezetése mellett, értékes munkássá fejlődött. {AA 170.1}

Később Pál is megbékült Márkkal, és munkatársául fogadta. Úgy ajánlotta őt a kolossébelieknek, mint „munkatársát” az Isten országában, aki „vigasztalására” volt (Kol. 4:11). Más alkalommal, röviddel halála előtt, így írt Márkról: „nekem alkalmas a szolgálatra” (II. Tim. 4:11). {AA 170.2}

Miután Márk eltávozott tőlük, Pál és Barnabás meglátogatták a pisidiai Antiókiát. Ott szombatnapon bementek a zsinagógába és leültek. „Azonban a törvénynek és a prófétáknak felolvasása után küldének a zsinagógának előljárói hozzájuk, mondván: Atyámfiai, férfiak, ha van valami intőbeszédetek a néphez, szóljatok.” Miután így felszólították őket, hogy beszéljenek, „Pál azért felkelvén és kezével intvén, monda: Izráelnek férfiai és ti, kik féltitek az Istent, halljátok meg.” (Ap. csel. 13:15–16) Ezután csodás beszédet tartott. Először történelmi áttekintést nyújtott Isten eljárásáról, útjáról és módjáról, ahogyan a zsidó népet vezette az egyiptomi szabadulás után. Beszélt nekik Isten ígéretéről, hogy Dávid magvából küld számukra Üdvözítőt. Ezután nyíltan kijelentette: „Ennek magvából támasztott Isten, ígérete szerint, Izráelnek szabadítót, Jézust; minekutána előbb János az ő eljövetele előtt a megtérésnek keresztségét prédikálta Izráel egész népének. És mikor be akará végezni János az ő tisztét, monda: Nem én vagyok az, hanem ímé én utánam jó, kinek nem vagyok méltó megoldani lábainak saruját”. (Ap. csel. 13:23–25) Nagy erővel prédikálta tehát Jézust, mint az emberek Üdvözítőjét, mint a megjövendölt Messiást. {AA 170.3}

Miután Pál befejezte magyarázatát, így szólt: „Atyámfiai, férfiak, Ábrahám nemzetének fiai és kik ti köztetek féltitek az Istent, ez idvességnek beszéde néktek küldetett. Mert akik lakoznak Jeruzsálemben és azoknak fejei, mivelhogy őt fel nem ismerék, a prófétáknak szavait is, (melyeket minden szombaton felolvasnak) ítéletükkel betöltötték.” (Ap. csel. 13:26–27) {AA 171.1}

Pál nem habozott, hogy leplezetlenül kimondja az igazságot: a zsidó vezetők elvetették az Üdvözítőt. Majd így folytatta: „És bár semmi halálra való okot nem találtak, kérés Pilátustól, hogy öletessék meg. És mikor mindazokat elvégezték, amik ő felőle megíratnak, a fáról levéve, sírba helyezték. De az Isten feltámasztó őt

halottaiból; és ő megjelent több napon át azoknak, kik együtt jöttek fel ő vele Galileából Jeruzsálembe, kik néki bizonyosságai a nép előtt.” (Ap. csel. 13:28–30) {AA 171.2}

Ezután így folytatta: „És mi hirdetjük néktek az atyáknak tett ígéretet, hogy azt az Isten betöltötte nekünk, az ő fiaiknak feltámasztván Jézust; mint a második zsoltárban is meg van írva: Én Fiam vagy te; ma nemzetelek téged. Hogy pedig feltámasztotta őt halottaiból, úgy, hogy az nem is fog többé az enyészetbe visszatérni, így mondta: Néktek adom a Dávid biztos szent javait”. „Azért mondja másutt is: Nem engeded, hogy a te Szented rothadást lásson. Mert Dávid, minekutána a saját idejében szolgált az Isten akaratának, elaludt és helyezteték az ő atyáihoz, és rothadást látott. De akit Isten feltámasztott, az nem látott rothadást.” (Ap. csel. 13:32–37) {AA 172.1}

Miután Pál világosan beszélt a Messiásra vonatkozó próféciák beteljesedéséről, megtérést és bűneik bocsánatát prédikálta, Jézusnak, a Messiásnak érdemeiért: „Azért legyen néktek tudotokra atyámfiak, férfiak, hogy ez által hirdettetik néktek a bűnöknek bocsánata; és mindenekből, amikből a Mózes törvénye által meg nem igazíthatatok.” (Ap. csel. 13:38–39) {AA 172.2}

Pál szavait Isten Lelke ihlette, úgyszólván érintette a hallgatóság szívét. Az apostolnak az ótestamentumi próféciákra való hivatkozása, valamint az a kijelentése, hogy ezek beteljesedtek a názáreti Jézus tanításaiban: sok lelket meggyőzött, akik várták a megígért Messiás eljövetelét. A szónok határozottan kijelentette: az üdvígéret zsidónak és pogánynak egyaránt szól; s ez reménnyel és örömmel töltötte el azokat is, akik test szerint nem tartoztak Ábrahám leszármazottaihoz. {AA 172.3}

„Mikor pedig kimentek a zsidók zsinagógájából, kérésük a pogányok, hogy a következő szombaton prédikálják nekik ezen beszédeket.” Az istentisztelet befejezése után, „sokan a zsidók közül és az istenfélő prozelitusközül követék Pált és Barnabást; akik szólván hozzájuk, biztatják őket, hogy maradjanak meg Isten kegyelmében.” (Ap. csel. 13:42–43) {AA 173.1}

Az az érdeklődés, amelyet Pálnak a pisidiai Antiókiában tartott beszéde felkeltett, a következő szombaton „majdnem az egész várost” összehozta Isten Igéjének meghallgatására. „Mikor pedig a zsidók látták a sokaságot, betelének irigységgel és ellene mondának azoknak, miket Pál mond vala, ellenkezve és káromlást szólva.” (Ap. csel. 13:44–45) {AA 173.2}

„Akkor Pál és Barnabás nagy bátorsággal szólva, mondának: Szükséges volt, hogy először néktek hirdettessék az Isten ígéje; de mivelhogy ti megvetitek azt, és nem tartjátok méltónak magatokat az örök életre, ímé a pogányokhoz fordulunk. Mert így parancsolta nekünk az Úr: Rendeltelek téged világossággul a pogányoknak, hogy légy üdvösségükre a földnek széléig.” {AA 173.3}

„A pogányok pedig ezeket hallván, örvendezések és magasztalják vala az Úrnak ígését; és akik csak örök életre választottak vala, hívének.” (Ap. csel. 13:46–48) Boldogok voltak, hogy Krisztus gyermekeivé fogadta őket. Hálás szívvel hallgatták és prédikálták az Igét. A hívők az evangéliumi üzenetet buzgón közzé tették másokkal és így „terjede pedig az Úrnak ígéje az egész tartományban”. {AA 173.4}

Már évszázadokkal előbb leírták ihletett írók a pogányok összegyűjtését; azonban kevesen értették meg az ilyen prófétikus kijelentéseket. Hóseás így szólt: „De mégis annyi lesz Izráel fiainak száma, mint a tenger fővénye, amely meg nem mérettethetik és meg nem számlálthatatik; és léssen, hogy ahol az mondatott nékik: Nem vagytok az én népem, ez mondatik nékik: Élő Istennek fiai!” És ismét: „És bevetem őt magamnak a földbe, és megkegyelmezek... és azt mondom... Én népem vagy te; ő pedig ezt mondja: Én Istenem!” (Hós. 1:10; 2:22) {AA 174.1}

Az Üdvözítő, földi tanítói működése alatt megjövendölte az evangélium terjedését a pogányok között. A szőlőhegy munkásairól szóló példázatában kijelentette a megátalkodott zsidóknak: „Annakokáért mondom néktek, hogy elvételtek tőletek az Istennek országa, és olyan népnek adatik, mely megtermi annak gyümölcsét” (Mt. 21:43). Feltámadása után megbízta tanítványait: „Elmenvén azért, tanítsatok minden népeket” – „hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek”. Senki ne maradjon intelem nélkül. (Mt. 28:19; Mk. 16:15) {AA 174.2}

Noha Pál és Barnabás a pisidiai Antióchiában a pogányokhoz fordultak, azonban szüntelenül fáradoztak a zsidókért is; ahol csak alkalmuk kínálkozott, vagy ahol befogadták őket. Később Pál és munkatársai Thessalonikában, Korinthusban, Efézusban és más fontos városban prédikálták az evangéliumot, úgy zsidónak, mint pogánynak egyaránt. Isten országa építése terén a fősúlyt azonban attól kezdve a pogány országokra és olyan népekre helyezték, amelyek keveset vagy semmit sem tudtak még az igaz Istenről és szent Fiáról. {AA 174.3}

Pálnak és munkatársainak részvét támadt szívében azok iránt, kik „Krisztus nélkül valók voltak, Izrael társaságától idegenek és az ígélet szövetségétől távolvalók” voltak. Tehát „reménységük nem vala” és „Isten nélkül valók voltak e világon.” Az apostoloknak a pogányok között végzett fáradhatatlan munkálkodása következtében megtanulták „a vendégek és idegenek”, akik „egykor távol voltak”, hogy „közelvalókká lettek a Krisztus vére által”, és az ő engesztelő áldozatában való hit által „polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek” (Ef. 2:12-13, 19). {AA 175.1}

Pál hitben tört előre és állandóan azon fáradozott, hogy Isten országát felépítse azok között, akiket Izrael tanítói elhanyagoltak. Állandóan Jézus Krisztust magasztalta, mint „a királyok Királyát és az urak Urát” (I. Tim. 6:15), és intette a hívőket, hogy „meggyökerezvén és tovább épülvén Ő benne” megerősödjenek a hitben (Kol. 2:7). {AA 175.2}

Akik hisznek, azoknak Krisztus a biztos alap. Erre az élő kőre egyaránt építhetnek zsidók és pogányok. Elég nagy mindenki számára és elég erős, hogy az egész világ súlyát és terhét viselje. Ezt a tényt Pál maga is világosan felismerte. Mielőtt tanítói működését befejezte, a pogányok közül megtért hívők egyik csoportjához fordult, akik szilárdan kitartottak az evangéliumi igazság iránti szeretetükben. Így írt nekik: „Ti, kik fölépíttettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus” (Ef. 2:19-20). {AA 175.3}

Mialatt az evangélium üzenete Pisidiában terjedt, az antiókhiai hitetlen zsidók, előítéletüktől elvakultan, fellázították „az istenfélő és tisztességbeli asszonyokat és a városnak eleit és üldözést támasztának Pál és Barnabás ellen, és kiűzték őket határukából.” (Ap. csel. 13:50) {AA 176.1}

Ez a bánásmód nem tántorította el az apostolokat; emlékeztek Mesterük szavaira: „Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket, és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben; mert így háborgatták a prófétákat is, akik előttetek voltak” (Mt. 5:11-12). {AA 176.2}

Az evangélium szépen haladt előre; az apostoloknak volt rá okuk, hogy bizakodók legyenek. A pisidiaiak között Antióchiában folytatott munkájuk gazdagon gyümölcsözött. Az ott visszahagyott hívők is, noha időnként egyedül folytatták a munkát, „betelnek vala örömmel és Szent Lélekkel”. (Ap. csel. 13:52) {AA 176.3}